

הבראלי כאכסטזה

מאת שלומית גולן

בילדותם עברנו מקום למקום. הורי היו מורים ואנחנו נזדנו בין העיר והקיבוץ, לבני החורף של ביצבות הואר חזק מוא, יוסי ישנה ממי. הוא הרבה יותר מוצק, הרבה יותר מאשר שמי. הוא בא משפחחה רחבת שורשים; קשרים ענפים, קרוביים וקרובי קרובים. הוא הרבה יותר מאשר ביחסים מנמי. משפחתיות היא טבעית בשבייה, חלק מן האישיות. ביתו יש הרבה עזרה ממנה. הוא אהבה לבשל, אהבת לערוך קניות. יש לו קשר קרוב וחם עם הילדיים. אני יכולה להגיד בשמחה שהילדיים לא גדלו באויראה בהרמיט. התהעניןנות שלהם בספרות ואמנויות היא טבעית, מון ההוו של הבίות.

היה לי רצון, שלילדים יהיו חיים לא מורכבים מדי, שלא יהיו להם בעיות שיכרתו את ההתמודד איתן. אבל בסך הכל איאפשר למנוע את ההסתבכות, את הפניה להיקரויות פנימיות. היום החיים של נוחות, כמו החתכללה האת שלנו, נטאנהה שהיא אמן הנוחות, תמיד מתארת איזור נוחים. מצד שני, המון בעיות עם עצמה, ואני אמר קירה די.

בשיר שפotta את ספר שירי הראשון, אמר כותבת על הניגול שאמהות יהודיות סותבות את חייו תמייד על שאירונות; שאירוע הפליטה, אחרון הצעדים, האחרון הוא זימון הקדושים. איאפשר להמשיך את המיתוס הזה שיש שיאיפה חזקה בדור של חייהם צבאי נורמלים. זהו ממש מאבק, מאבק נגד סופם מרווחת של עם. החלוצים יתתקו את עצמאותם חיינו בוואקום, מנוטקים מיחסים נורמליים של משפחה. לא היוו ילדים. ولكن, בשביי הילדים הם יעדו. הם כמו ארבעה יתרים של אוחל שמחזקיים אותה. אם לא — אני מטעפתה.

בשלב מסוים הרגשתי, שאסור לי להנמק לעניין זהה, לילדים. אסור לי לראות בהם את כל העולם, הניטה עליהם בכל מעשיהם יעדו, כאלו מעשה שאתחה עשו הוא מלחמת יודרמר, שב, זהו ממש עניין גנאי. הגיטות החלאים משיכים לעובוד גם בשחטים. אין לכארה חיים וורמלילים. רוב הנשים שהכהנת בימי יידוט היו נשים עם חיים של פאותם המון עירנות חברותית והמן נכוות למעשיהם סקנדוליוזים. הסקנדוליוזות של החימום זה הדבר שחלחלתי לשארם. רציתי לחלץ חיים של אנטיפאטים, אנטהיריאוות. לא חשובה השאלת הרצחתי בזאת. פאותו הוא תעוגה, שאחרים משלמים בעוד, ואני לא עט רצח שאחרים ישלמו بعد תעוגות הפאטה שלוי, עד כמה זהה שמעודזן. למשל, הרוצח להיזהו יעצדוף, למשוך תשומת לב, אך שיגיזו שאני שונא. להפתיע, להרעין לאחרים, שרגישה אותה כחטא שמתחשק לי. לחטוא אותה. החטא של חיות גבורה. בוגל זה קראתי לספר האחרון שלי, ל��ון אויר, לחיות את החיים שלא יתפוצחו. להזח עליהם מה עבר. כמו חיים שאת חיה מתחם למים. בוגע של התורמות, את מגווחה לऋת אויר, לקחת תנופה ושור צוללת. השירים באים לי גמיז כהפתעה. הם כמו רגע של משחק: רגע שמכיר אותו לעזוב.

בכל אדם לשרטט מפה גיאופיזית של עצמו: אזור ביצות, קווים ורכסים, שעות גדרות עשוות לך רכס, ומזה השטפות: אפשר חום בהיר של רמה חזונית — המון ימים באפור — או כתםIRON של שלפה מבוכת, אפשר עט אוכף, חוטל של יירוי. מפה של אשה מושרת, חוטל של פירוש. שרטוטים עדינים, ,,אמ' חיה חיים של פשרה'', היא אומרת,, קצת פה קצת שם, כי כך איא בינוי".

בבית ערב בשבונות בקעה בירוחם. ערבות המשומנת של טרומדינה. תקרה גבולה מדי ורהייטים גדולים: כוורת פטריאכליות זקופה, כסא נצרים וספה קצת רכה. בחדרו בחצר ישב הבעלה, הספר יוסף בריאוס, שט והוא עובד. ,,אנשים כמו יוסי'', היא אומרת, ,,יש להם עולם רוחני עס חלומות, עולם עם רצון שדברים יהיו יותר ממה שהם, קשה להם להתפרק. יש להם ציפיה מהם, לפחות, יעלו את הדברים מעבר לקיים. הם חיים ברמה גבולה יותר. תובעניות יותר מעצם. שני אנשים שמתעסקים בכיבתה וחיים יחד, זה נשמע אידילי, אבל זה לא כל כך. בכלל התבוננות העצומה של כל אחד מעצמו ומזולתו, יש קושי לפרק מתחים, קושי לפטור דברים בקרה פשוט. וחינויו אצל יוסי פרושה איה התייחסות哉 הדוחה של החמים. איה השלמה. עם ההטענויות המקובלות. יוסי נמצא לכל מה שקשר למלחמות הסטאטו. אצלו זה מעורר כבוד, אבל גורם לקשיים בחיי יומיום. גורם לאו גנות, לא יציבות ומוכנס אותן למיריות. לא שאייפת לי לא, להיות בסוד' לפי המושגים המקובלים, אבל אני חשבה שאין להרים יכולות להוביל את הילדים בכאריהם שליהם. הרים, שיחיו את הייעודים שלהם על חשבון ולא על חשבונם ידיהם".

ארבעה ילדים. בת בירה בת 17, מדריכת נוער בקרזין. בת בשיעית. בן בכתה ח' ובן בכתה ד'.

,,אמרתי אני בונייה לפשרה. חי משפחה הם פשרה. אבל בשביי, למשפחה במובן הכי מרובע שלא יש משמעות של נס. יותר משאיי בניתי משפחה. המשפחה בנטה אותנו. דברים שבשביל אחרים הם סמל הנורמליות המשעמתה, בשביי הם התהששות יומיומית: לדל ילדים עם סבא וסבתא, דודים ודודות. גודל אותם עם שלוש אughters ביום, שעות מנוחה ושות משחקים. סדר יום שיכל להיחש卜 מוביל ומוביל, שבשביל זה היה והוא אוסף. לי היו בילדותי 10 שנים מותה. אהיה נהרג במלחמות השחרור, כשהייתי בת 7. מזור עז כמה המאורע הזה השפיע על חיי. נשארתי בת יחודה להורים שכולים, שלא יכול להתחושש. חליתי אז במחלה קשה, שرك לאחר שנים נפאתני ממנה. בגיל 17 סיימתי תיכון ועברתי להתגורר בירושלים. בוצרה מأد מופלאה, שכבאתי לירושלים, נפאתני. פתואום מצא חן בעני לחיות. הלימודים באוניברסיטה, ואחר כך הנישואין. הילדים, השירים — מאז לא הפסיקתי להיות חלק

הבאתי לך חתולה שחורה ולבנה מקrhoוב כדי שתראי דרכיך. חנה היא, על פלמיכת קרפה של מטבח. אמראת אפוד אפוד. כווקת ולקקת כל שערת בקרנות ובחריצת בלשונה את ערותה, קברנחת בלשונה את ערותה, לאט לאט גאנטס עיניך בשיטש חזרית. ובצערתי חיות. בשאtan קמול מנטקנו קיא מנגערת יונאת לאזוד שפמיט ורכת ומדרי, נערה. אה עונחת את כל פשעיך. ואיניך וולגוז דקעות?

עינים, תרדמה קתנה בתוך כל הדברים שבאמת נראים חשובים. שוב, עניין של חינוך, דברים שנראים חשובים. הדבר של מושחתת, הצעיפות שלך מעצמך, הצורך להגישים עוד, הצורך, לעשות קריירה. דבר והיפוכו. אנחנו, שחיינו פה תקופה ממושכת בוחותם של יעד, השוק, של מלחמת השחרור העשה לנו פניה די חזקה. בסוף שנות ה-50 הייתה במדינת הפנינה עורך חריפה לכיוון קרייריסטי מובהק. הצעיפות של הוורים מילדייהם באוטון שנים לא היו בכיוון של חי משפחה — תחתני ותלדי הרבה ילדים — וגם לא בכיוון של יצירה — תסתמיסרי לכתיבת ותהיי משוררת. הן היו בכיוון של סטאטוס חברתי. היעוד קיבל סטיה חומרית.

הרבבה נשים חיות כמווני. נשים היו לא ידועות איפה לבדוק הן נמצאות. יש איזה לבול בדיםומי העצמי. בשיריי אני מנסה לעמוד על המורכבות שבמצב זהה. אני לא חושבת שנהצתי מכל הדברים שאיני עבד להם. אף פעם לא חושתי شيء אני ישב טוב באיזה שהוא שטאנץ. כמובן, החוץ בשטאנץ הוא עצום.

אני רואה איך אשה יכולה להגיש את עצמה הgeshma איששת מלאה וגומ לחיות ח'י משפחחה מלאים. מכיוון שאיני מתחוננת לשונו שום דבר בח'י המשפחחה שלי ולא לפגוע בשינהה היומיומית — אני אף פעם לא כתבת על השבען הארכות. שיר או מrk חם לארוחות הצהרים — המrk קודם. הרוי שנשארים רק הרוחחים בין עניין לנין. בין חוכה לחובה וץ פתאים שיר. לו גורלי היה מר עלי ולא הייתי מצליחה לבנות משפחחה, אולי הייתי כותבת פרזה. זה נשמע כאילו אני מטהלוננט, כאילו המשפחחה אשמה בזאת שלא הגשמתי את עצמי. לא כך הדבר. אני בונה לסוג הזה של חיים, קצר מה. קצר מה זה לבדוק הדבר שאי רוצה בו.

נדמה לי שם אני אומרת לגבי עצמי נכון גם לגבי הספרות. גם הספרות העברית התעניינה מן האירוניה הקריירה, האינטלקטואלית. התעניינה מן ההתחכמות לשמה, מן ההסתגננות. הנriskיות של השירה בשנות ה-50 הייתה ריאקציה של של שנות ה-40 ועמדת בסימן של נעורاء מתבגרת איזטרית. היום יש שוב הערכה לנורמליות. בשירותה של לדה, למשל, יש שמחה מעצם הקיום של הדברים הפשוטים והיומיומיים. אני עדיין לא למדתי להיות חכמה כמותה. עדיין מושכים אותה הדברים המוזרים. אבל בספרות שלנו כיוון יש צמאן להווות מנגנונות, בשלות, שרשיות, אשר פיו יתנו בנתו ועלה לא יבל, אומת אלדה. זה ותו לא. סוד ההסתפקות במועט, סודם של החיים נמרק".

הוריאן עם חמורת המוטל ברישוף
נעדר לרגל הופעת ספר שירה